

กฎหมายของ พระเจ้า สำหรับคริสเตียนในปัจจุบัน

kotmaikhongphrachao.org

ภาคผนวกที่ 8e: ทศางค์และผลแรก — เหตุ ใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน

หน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดบทความที่ศึกษาเกี่ยวกับบทบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งสามารถปฏิบัติได้เฉพาะในช่วงเวลาที่พระวิหารยังคงตั้งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น

- [ภาคผนวกที่ 8a: บทบัญญัติของพระเจ้าที่ต้องอาศัยพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8b: การถวายเครื่องบูชา — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8c: เทศกาลตามพระคัมภีร์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้แม้แต่เทศกาลเดียวในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8d: บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้หากไม่มีพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8e: ทศางค์และผลแรก — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน \(หน้านี้\).](#)
- [ภาคผนวกที่ 8f: พิธีมหาสนิท — อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูคือเทศกาลปัสกา](#)
- [ภาคผนวกที่ 8g: บทบัญญัติของนาซีร์และคำปฏิญาณ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8h: การเชื่อฟังบางส่วนและเชิงสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8i: กางเขนและพระวิหาร](#)

ทศางค์และผลแรกเป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ของผลเพิ่มพูนของอิสราเอล — จากแผ่นดิน (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:22) และจากฝูงสัตว์ (เลวีนิติ 27:32) — ซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาให้นำมาถวายในสถานนมัสการของพระองค์ ต่อหน้าพระแท่นบูชา และมอบไว้ในมือของปุโรหิตเลวีของพระองค์ บทบัญญัติเหล่านี้ไม่เคยถูกยกเลิก พระเยซูไม่เคยทรงยกเลิกเช่นกัน แต่พระเจ้าทรงนำพระวิหาร แท่นบูชา และระบบปุโรหิตออกไป ทำให้การเชื่อฟังเป็นไปไม่ได้ในปัจจุบัน เช่นเดียวกับบทบัญญัติทั้งหมดที่ต้องอาศัยพระวิหาร สิ่งทดแทนเชิงสัญลักษณ์ไม่ใช่การเชื่อฟัง แต่เป็นสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์

สิ่งที่พระบัญญัติทรงกำชับ

พระบัญญัติกำหนดทศางค์ไว้อย่างแม่นยำอย่างยิ่ง อิสราเอลต้องแยกหนึ่งในสิบของผลเพิ่มพูนทั้งหมด — ธัญพืช เหล้าองุ่น น้ำมัน และฝูงสัตว์ — แล้วนำไปยังสถานที่ที่พระเจ้าทรงเลือก (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:22-23) ทศางค์ไม่ได้ถูกแจกจ่ายในท้องถิ่น ไม่ได้ถูกมอบให้กับครุตามใจเลือก และไม่ได้ถูกแปลงเป็นเงินบริจาค ยกเว้นกรณีจำกัดที่ระยะทางไกลทำให้ต้องแปลงชั่วคราว และแม้ในกรณีนั้น เงินก็ต้องถูกใช้ภายในสถานนมัสการต่อพระพักตร์พระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:24-26)

ทศางค์เป็นของคนเลวี เพราะพวกเขาไม่มีมรดกเป็นที่ดิน (กัณดารวิถี 18:21) แต่แม้แต่คนเลวีก็ต้องนำ “ทศางค์ของทศางค์” ไปมอบให้ปุโรหิตที่พระแท่นบูชา (กัณดารวิถี 18:26-28) ระบบทั้งหมดนี้ต้องอาศัยพระวิหารที่ทำงานอยู่จริง

ส่วนผลแรกนั้นมีโครงสร้างเข้มงวดกว่านั้นอีก ผู้มานมัสการต้องนำผลแรกของการเก็บเกี่ยวไปให้ปุโรหิตโดยตรง วางไว้ต่อหน้าพระแท่นบูชา และกล่าวคำประกาศตามที่พระเจ้าทรงบัญชา (เฉลยธรรมบัญญัติ 26:1-10) การกระทำนี้ต้องอาศัยสถานนมัสการ ระบบปุโรหิต และพระแท่นบูชา

อิสราเอลเชื่อฟังอย่างไร

อิสราเอลเชื่อฟังกฎหมายเหล่านี้ด้วยวิธีเดียวเท่านั้นที่การเชื่อฟังเป็นไปได้: โดยนำทศางค์และผลแรกไปยังพระวิหารจริง ๆ ด้วยร่างกาย (มาลาคีย์ 3:10) ไม่มีชาวอิสราเอลคนใดประดิษฐ์รูปแบบเชิงสัญลักษณ์หรือ “ฝ่ายจิตวิญญาณ” ขึ้นมา ไม่มีเปอร์เซ็นต์ใดถูกเปลี่ยนเส้นทางไปยังผู้นำศาสนาในท้องถิ่น ไม่มีการเพิ่มคำอธิบายใหม่ การนมัสการคือการเชื่อฟัง และการเชื่อฟังคือสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาอย่างชัดเจน

ทศางค์ในปีที่สามก็ขึ้นอยู่กับคนเลวีเช่นกัน เพราะเป็นพวกเขา — ไม่ใช่บุคคลทั่วไป — ที่ต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้าในการรับและจัดสรร (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:27-29) ในทุกขั้นตอน ทศางค์และผลแรกดำรงอยู่ภายในระบบที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้: พระวิหาร แท่นบูชา คนเลวี ปุโรหิต ความบริสุทธิ์ตามพิธีกรรม

เหตุใดจึงไม่สามารถเชื่อฟังได้ในปัจจุบัน

วันนี้พระวิหารไม่มีแล้ว แท่นบูชาไม่มีแล้ว ระบบปุโรหิตเลวีไม่ได้กำลังปรนนิบัติ และระบบความบริสุทธิ์ไม่สามารถดำเนินการได้หากไม่มีสถานนมัสการ เมื่อขาดโครงสร้างที่พระเจ้าทรงประทานเหล่านี้ ไม่มีผู้ใดสามารถรักษาทศางค์หรือผลแรกได้

พระเจ้าเองทรงพยากรณ์ไว้ว่าอิสราเอลจะอยู่ “หลายวันโดยไม่มีเครื่องบูชา หรือเสาศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีเอโไฟด์หรือเทราฟิม” (โฮเชยา 3:4) เมื่อพระองค์ทรงนำพระวิหารออกไป พระองค์ทรงนำความสามารถในการเชื่อฟังทุกบทบัญญัติที่ขึ้นอยู่กับพระวิหารออกไปด้วย

ดังนั้น:

- ไม่มีศิษยาภิบาลคริสเตียน มีชัชนารี รับบีเมสสิยาห์ หรือผู้ทำงานรับใช้ฝ่ายพันธกิจคนใดสามารถรับ “ทศางค์ตามพระคัมภีร์” ได้
- ไม่มีคริสตจักรหรือชุมชนใดสามารถเก็บ “ผลแรก” ได้
- การให้เชิงสัญลักษณ์ไม่อาจทำให้บทบัญญัติเหล่านี้สำเร็จได้

พระบัญญัติกำหนดว่าการเชื่อฟังคืออะไร และสิ่งอื่นใดนอกจากนั้นไม่ใช่การเชื่อฟัง

ความเอื้อเพื่ออุททมนใจ — แต่ไม่ใช่ทศางค์

การนำพระวิหารออกไปไม่ได้ทำให้การทรงเรียกให้มีความเมตตาของพระเจ้าหายไป ทั้งพระบิดาและพระเยซูทรงหนุนใจให้มีความเอื้อเพื่อ โดยเฉพาะต่อคนยากจน ผู้ถูกกดขี่ และผู้ขัดสน (เฉลยธรรมบัญญัติ 15:7-11; มัทธิว 6:1-4; ลูคา 12:33) การให้โดยสมัครใจเป็นสิ่งดี การช่วยเหลือคริสตจักรหรือพันธกิจใด ๆ ทางการเงินไม่ได้ถูกห้าม การสนับสนุนงานชอบธรรมเป็นสิ่งที่น่ายกย่อง

แต่ความเอื้อเพื่อไม่ใช่ทศางค์

ทศางค์ต้องมี:

- เปอร์เซ็นต์ที่ตายตัว
- สิ่งของเฉพาะ (ผลผลิตทางเกษตรและฝูงสัตว์)
- สถานที่เฉพาะ (สถานนมัสการหรือพระวิหาร)
- ผู้รับเฉพาะ (คนเลวีและปุโรหิต)
- สภาพความบริสุทธิ์ตามพิธีกรรม

ไม่มีสิ่งใดเหล่านี้มีอยู่ในปัจจุบัน

แต่ความเอื้อเพื่อ:

- ไม่มีเปอร์เซ็นต์ที่พระเจ้าทรงกำชับ
- ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมายพระวิหาร
- เป็นการสมัครใจ ไม่ใช่บัญญัติที่กำหนดเป็นข้อบังคับ
- เป็นการแสดงความเมตตา ไม่ใช่สิ่งทดแทนทศางค์หรือผลแรก

การสอนว่าผู้เชื่อต้อง “ให้สิบเปอร์เซ็นต์” ในวันนี้ คือการเพิ่มถ้อยคำเข้าไปในพระคัมภีร์ พระบัญญัติของพระเจ้าไม่ได้ให้อำนาจแก่ผู้นำคนใด — ทั้งโบราณหรือสมัยใหม่ — ให้ประดิษฐ์ระบบการให้แบบ

บังคับใหม่แทนทศางค์ พระเยซูไม่เคยทรงสอนเช่นนั้น ผู้เผยพระวจนะไม่เคยสอน อัครทูตก็ไม่เคยสอน

ทศางค์ที่ประดิษฐ์ขึ้นคือการไม่เชื่อฟัง ไม่ใช่การเชื่อฟัง

บางคนในวันนี้พยายามทำให้การให้เงินกลายเป็น “ทศางค์สมัยใหม่” โดยอ้างว่าแม้ระบบพระวิหารจะหายไป แต่จุดประสงค์ยังคงอยู่ แต่นี่คือการเชื่อฟังเชิงสัญลักษณ์แบบเดียวกับที่พระเจ้าทรงปฏิเสธ พระบัญญัติไม่อนุญาตให้ตีความทศางค์ใหม่ ย้ายสถานที่ใหม่ หรือย้ายผู้รับใหม่ ศิษยาภิบาลไม่ใช่คนเลวี่ คริสตจักรหรือชุมชนเมสสิยาห์ไม่ใช่พระวิหาร เงินบริจาคไม่ใช่ผลแรก เงินที่หย่อนลงในตะกร้าไม่ได้กลายเป็นการเชื่อฟัง

เช่นเดียวกับเครื่องบูชา เครื่องบูชาเทศกาล และพิธีชำระ เราให้เกียรติสิ่งที่พระบัญญัติทรงกำชับด้วยการปฏิเสธที่จะแทนที่ด้วยสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์

เราเชื่อฟังสิ่งที่เชื่อฟังได้ และให้เกียรติสิ่งที่เชื่อฟังไม่ได้

ทศางค์และผลแรกยังคงเป็นบทบัญญัตินิรันดร์ แต่การเชื่อฟังเป็นไปได้จนกว่าพระเจ้าเองจะทรงฟื้นฟูพระวิหาร แทนบูชา ระบบโปรทิต และระบบความบริสุทธิ์ จนถึงวันนั้น เราดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้าโดยให้ด้วยใจเื้อเพื่อเมื่อเราทำได้ — ไม่ใช่เป็นทศางค์ ไม่ใช่เป็นผลแรก ไม่ใช่เป็นการเชื่อฟังตามเปอร์เซ็นต์ใด ๆ แต่เป็นการแสดงความเมตตาและความชอบธรรม

การประดิษฐ์สิ่งทดแทนคือการเขียนพระบัญญัติใหม่ การปฏิเสธที่จะประดิษฐ์สิ่งทดแทน คือการให้เกียรติพระเจ้าผู้ตรัสพระบัญญัตินั้น